

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 28 april 2008 in zaak nr. 07/41542 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juli 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 11 oktober 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 april 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 mei 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In het eerste onderdeel van de enige grief klaagt de staatssecretaris onder meer dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op de beperkte reikwijdte van de vraagstelling aan het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA), er concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het advies van 29 december 2006 (hierna: het BMA-advies) bestaan. Door daaraan ten grondslag te leggen dat blijkens het bepaalde in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) had dienen te worden onderzocht of reizen naar het land van herkomst voorzienbaar tot schade aan de gezondheid van de vreemdeling zal leiden en zo ja, in hoeverre een dergelijk effect aanvaardbaar is te achten, en dat derhalve ten onrechte niet aan het BMA de vraag is voorgelegd of het voor de vreemdeling verantwoord is om te reizen, heeft de rechtbank miskend dat uit de in het BMA-advies gegeven antwoorden, in onderlinge samenhang bezien, volgt dat het voor de vreemdeling niet onverantwoord is om naar het land van herkomst te reizen, aldus de staatssecretaris.

2.1.1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft, voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de minister ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de minister bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.1.3. Ter beoordeling van het verzoek van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "medische behandeling" te verlenen is het BMA bij brief van 20 april 2007 verzocht om aan de hand van de in die brief gestelde vragen te adviseren over diens gezondheidstoestand. Onder meer is aan het BMA voorgelegd of de vreemdeling, op basis van de huidige medische inzichten, gezien diens klachten kan reizen, zo ja, met welke voertuigen kan worden gereisd en welke medische voorzieningen voor, tijdens en direct na de reis dienen te worden gerealiseerd, zo nee, of betrokkene tijdelijk of blijvend niet kan reizen en, indien hij tijdelijk niet kan reizen, wanneer hij wel weer zal kunnen reizen en welke voorzieningen voor, tijdens of direct na de reis dienen te worden gerealiseerd.

Blijkens het BMA-advies, voor zover thans van belang en samengevat weergegeven, bestaan er voor de vreemdeling geen beperkingen om te reizen en wordt hij, gezien de huidige medische inzichten, geacht in staat te zijn met gangbare vervoermiddelen te reizen, zij het dat wel enige medische voorziening tijdens de reis noodzakelijk is. Verder vermeldt dit advies dat de vragen of de vreemdeling tijdelijk of blijvend niet kan reizen, en, indien hij tijdelijk niet kan reizen, wanneer hij wel weer zal kunnen reizen, in dit geval niet van toepassing zijn.

2.1.4. Hoewel aan het BMA niet de vraag is voorgelegd of het voor de vreemdeling verantwoord is om te reizen, ligt het antwoord daarop besloten in de combinatie van antwoorden in het BMA-advies zoals hiervoor in 2.1.3. weergegeven. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat, gelet op de reikwijdte van de aan het BMA voorgelegde vraagstelling, concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies bestaan. Dit onderdeel van de grief slaagt.

2.2. De staatsecretaris klaagt in het tweede onderdeel van de grief dat de rechtbank, door te overwegen dat, nu de brief van de behandelend psychiater van de vreemdeling van 30 augustus 2007 niet voor aanvullend advies aan het BMA is voorgelegd, de staatssecretaris niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen en het BMA-advies op een belangrijk punt onvolledig is, niet heeft onderkend dat deze brief geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van dit advies bevat.

2.2.1. Volgens het BMA-advies is de vreemdeling angstig, wanhopig, radeloos, onrustig, ervaart hij stress en lijdt hij aan slapeloosheid, welke klachten kunnen worden toegeschreven aan een depressief syndroom met suicidale ideaties (zelfmoordgedachten). Verder concludeert het BMA dat

psychiatrische behandeling en medicatie in het land van herkomst aanwezig is. Niet gebleken is dat het uitblijven van de behandeling op korte termijn tot een medische noodsituatie zal leiden, aldus het BMA-advies.

2.2.2. Bij brief van 30 augustus 2007 heeft de behandelend psychiater van de vreemdeling gereageerd op het BMA-advies. Daarin concludeert hij dat een verergering van klachten is opgetreden. De vreemdeling is nu radeloos, wanhopig en bang voor gedwongen terugkeer naar Turkije. Verder wordt geconcludeerd dat, indien de vreemdeling gedwongen zal dienen terug te keren naar het land van herkomst, het waarschijnlijk is dat de psychiatrische schade van de vreemdeling zal toenemen. De psychiater wijst daartoe op de omstandigheden dat de vreemdeling de veertig jaar is gepasseerd, hij hier een volledig en bevredigend privé en sociaal leven heeft, hij zich in Nederland thuis voelt en omringt is door een netwerk van vrienden, kennissen en ondersteunende instanties. Een psychiatrische behandeling in Turkije zal het verlies hiervan niet kunnen repareren, aldus de behandelend psychiater.

2.2.3. In voormelde brief van de behandelend psychiater staat weliswaar dat sprake is van een verergering van de klachten van de vreemdeling, doch enige toelichting op dat standpunt ontbreekt. De staatssecretaris heeft daarin dan ook geen aanleiding hoeven te zien deze brief voor een aanvullend advies aan het BMA voor te leggen. De enkele omstandigheid dat de vreemdeling bang is voor terugkeer naar het land van herkomst, leidt daar evenmin toe. Het verschil van inzicht dat verder kennelijk tussen het BMA en de behandelend psychiater bestaat over de te trekken conclusie omtrent de mogelijkheden van een adequate, dan wel effectieve behandeling van de klachten van de vreemdeling in het land van herkomst, biedt op zichzelf geen grond voor het oordeel dat de brief van de behandelend psychiater aan het BMA voorgelegd had moeten worden. Ten slotte kan van de overige in de brief van de behandelend psychiater naar voren gebrachte omstandigheden op voorhand uitgesloten worden geacht dat die omstandigheden kunnen afdoen aan het BMA-advies, nu zij niet medisch van aard zijn.

De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat, nu de staatssecretaris de brief van de behandelend psychiater niet voor aanvullend advies aan het BMA heeft voorgelegd, dit advies op een belangrijk punt onvolledig is en de staatssecretaris niet de vereiste zorgvuldigheid in acht heeft genomen. Dit onderdeel van de grief slaagt.

2.3. In het derde onderdeel van de grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het aan zijn medisch adviseur is om, indien onduidelijkheid bestaat over de bevindingen waarop de behandelend psychiater van de vreemdeling tot zijn conclusies is gekomen, zich daarover met hem te verstaan.

2.3.1. De brief van de behandelend psychiater van 30 augustus 2007 bevat, zoals volgt uit 2.2.3, geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies. Nu het, gelet op hetgeen in 2.1.2 is overwogen, aan de vreemdeling is om zodanige aanknopingspunten naar voren te brengen, dient het ontbreken daarvan voor zijn risico te blijven. Er bestaat in dit geval derhalve geen grond voor het

oordeel dat de staatssecretaris het BMA had moeten vragen zich nader met de behandelend psychiater van de vreemdeling over zijn conclusies in voormelde brief te verstaan. Ook dit onderdeel van de grief slaagt.

2.4. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 11 oktober 2007 beoordelen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.5. De vreemdeling heeft ter toelichting op zijn beroepsgrond dat sprake is van een medische noodsituatie nog brieven van zijn behandelend psychiater van 18 oktober 2007, van 27 november 2007 en van 21 april 2008 overgelegd.

2.5.1. Bij de in het BMA-advies getrokken conclusies, zoals hiervoor in 2.1.3 en 2.2.1 weergegeven, zijn onder meer een brief van de behandelend psychiater van de vreemdeling van 5 april 2007 en door hem op 28 juni 2007 aan het BMA verstrekte informatie betrokken. Uit 2.2.3 volgt dat de in reactie op dit advies door de behandelend psychiater bij brief van 30 augustus 2007 naar voren gebrachte conclusies niet zijn aan te merken als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies.

Nu in de brief van de behandelend psychiater van 18 oktober 2007 staat vermeld dat hij geen nieuwe medische gegevens heeft toe te voegen aan de reeds door hem verstrekte informatie, kan deze brief reeds daarom geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies bevatten. Ook de brief van 27 november 2007 kan niet tot dit oordeel leiden, omdat de daarin door de behandelend psychiater ingenomen conclusies te summier en te algemeen van aard zijn. Nu verder de brief van 21 april 2008 geen andere relevante feiten en omstandigheden met betrekking tot de gezondheidssituatie van de vreemdeling bevat dan hij in zijn eerdere brieven naar voren heeft gebracht, kan ook deze brief geen aanknopingspunten als hiervoor bedoeld bevatten.

Nu geen van de voormelde brieven van de behandelend psychiater van de vreemdeling concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies bevat, kan de beroepsgrond van de vreemdeling niet leiden tot het ermee beoogde doel.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Nu de vreemdeling derhalve geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het BMA-advies heeft gesteld, heeft de staatssecretaris dit aan zijn besluit van 11 oktober 2007 ten

grondslag mogen leggen en bestaat geen grond voor het oordeel dat de weigering om hem vrij te stellen van het mvv-vereiste de toetsing in rechte niet kan doorstaan.

2.8. Het beroep is ongegrond.

2.9. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 28 april 2008 in zaak nr. 07/41542;
- III. verklaart het door de vreemdelling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. M.G.J. Parkins-de Vin en mr. T.M.A. Claessens, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.K. van Leening, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

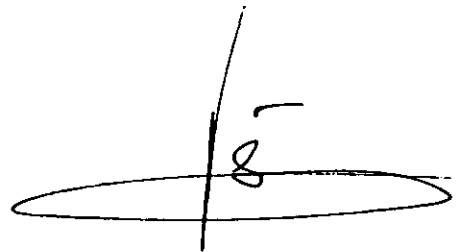
w.g. Van Leening
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 december 2008

513.

Verzonden: 11 december 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/41542

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 28 april 2008

inzake

geboren op
van Turkse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. C.J. Driessen,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. E.M. Ehrencron-Plante.

Procesverloop

Bij besluit van 27 juli 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met ""medische behandeling"" afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.

Het hiertegen door eiser gemaakte bezwaar is door verweerder bij besluit van 11 oktober 2007 ongegrond verklaard.

Eiser heeft op 2 november 2007 tegen laatstgenoemd besluit beroep ingesteld.

Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht een voorlopige voorziening te treffen die er (thans) toe strekt dat uitzetting van eiser achterwege wordt gelaten totdat uitspraak zal zijn gedaan op het beroep.

Bij uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank van 17 december 2007 (AWB 07/31758) is het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toegewezen, in die zin dat het verweerder wordt verboden eiser uit Nederland te verwijderen zolang nog niet op het beroep is beslist.

De zaak is behandeld op de zitting van 25 april 2008, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 11 oktober 2007 in rechte stand kan houden.
2. Bij besluit van 27 juli 2007 heeft verweerder eisers aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, met als doel: "medische behandeling" afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) en het daartegen door eiser gemaakte bezwaar, bij het thans bestreden besluit van 11 oktober 2007, ongegrond verklaard. Verweerder heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste en de benodigde mvv aan dient te vragen in zijn land van herkomst, Turkije.
3. Eiser is daarentegen van mening dat hij in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-vereiste op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) dan wel op grond van de zogeheten hardheidsclausule als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000). Eiser heeft in dit verband een beroep gedaan op het zorgvuldigheidsbeginsel.
4. Op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 worden afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.
5. Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.
6. In artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000 wordt een aantal categorieën vreemdelingen genoemd die zijn vrijgesteld van het mvv-vereiste. Zo wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het gelet op diens gezondheidstoestand niet verantwoord is om te reizen.
7. In paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000) heeft verweerder deze vrijstellingsgrond nader uitgewerkt. Hierin is bepaald dat voor deze vrijstelling beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst en in staat kan worden geacht daar de behandeling van een door hem in te dienen mvv-aanvraag af te wachten. Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen worden niet betrokken bij de beoordeling.
8. Daarnaast is in artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 bepaald dat verweerder het eerste lid van dit artikel buiten toepassing kan laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Het betreft de hiervoor reeds vermelde hardheidsclausule.
9. De rechtbank stelt voorop dat uit de wetsgeschiedenis blijkt dat zij zich terughoudend dient op te stellen bij de toetsing aan de hardheidsclausule, waarbij wordt aangetekend dat

---

de reikwijdte van dit artikellid uiterst beperkt is. Een beroep op de in dit artikellid genoemde hardheidsclausule wordt in beginsel slechts in zeer uitzonderlijke en individuele gevallen gehonoreerd.

10. Onbetwist is dat eiser niet in het bezit is van een geldige mvv. Voorts is gesteld noch gebleken dat eiser behoort tot de categorieën vreemdelingen die ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder a, b, d tot en met h van de Vw 2000, dan wel artikel 3.71, tweede lid, van het Vb 2000, van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld.

11. Het geschil spitst zich gelet op het voorgaande toe op de vragen of eiser valt in de vrijstellingscategorie als genoemd in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en of het vasthouden van verweerder aan het mvv-vereiste, gezien de door eiser aangevoerde omstandigheden, een onbillijkheid van overwegende aard met zich brengt.

12. De rechtbank overweegt als volgt.

13. Verweerder heeft het bestreden besluit doen steunen op het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: BMA) van 16 juli 2007, en heeft aan de hand daarvan geconcludeerd dat er geen aanleiding is om eiser in aanmerking te brengen voor vrijstelling van het mvv-vereiste, noch op grond van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 noch op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000.

14. Uit het rapport van het BMA van 16 juli 2007 blijkt dat eiser lijdt aan een depressief syndroom met suïcidale ideaties (zelfmoordgedachten). Eiser staat onder behandeling van psychiater D. Balraadsing, van wie op 28 juni 2007 informatie is verkregen. De behandeling van eiser richt zich op stabilisatie, verwerking, verandering van levensstijl en omgaan met stress. Indien nodig ontvangt eiser medicamenteuze ondersteuning. In Turkije zijn voldoende behandelmogelijkheden; zowel psychiatrische behandeling als psychiatrische medicatie is aldaar beschikbaar. Een medische noodsituatie bij uitblijven van de behandeling op korte termijn wordt niet verwacht. Ook wordt eiser in staat geacht de reizen met gangbare vervoermiddelen onder de voorwaarde dat hij gedurende de reis wordt begeleid door een psychiatrisch verpleegkundige.

15. Volgens eiser zal er wel degelijk sprake zijn van een medische noodsituatie, indien hij in Turkije moet verblijven. Namens eiser is in dit verband verwezen naar de aanvullende rapportages van psychiater D. Balraadsing van 18 oktober 2007 en 27 november 2007. Eiser is van mening dat aan het medische standpunt van de behandelend psychiater meer waarde moet worden toegekend dan aan het rapport van het BMA. Daarbij wijst eiser erop dat het BMA hem nog niet opgeroepen heeft voor een medisch onderzoek, ondanks de rapporten van de psychiater. Eiser acht deze handelwijze onzorgvuldig, temeer daar het BMA niet op de hoogte is van het behandelplan van eiser en of deze medicatie gebruikt.

16. De rechtbank overweegt dat blijkens vaste jurisprudentie de door verweerder aan de besluiten ten grondslag gelegde adviezen van het BMA deskundigenadviezen zijn aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dienen deze op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de beoordeling van een aanvraag in beginsel van zulke adviezen uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

17. Voorts kan niet worden gezegd dat het advies van het BMA onvoldoende zorgvuldig tot stand is gekomen. De omstandigheid dat de BMA-arts eiser niet zelf heeft onderzocht leidt de rechtbank niet tot een ander oordeel. Uit de gedingstukken blijkt immers dat de BMA-arts bij zijn advisering de medische bevindingen zoals blijkt uit de informatie van de behandelend psychiater tot uitgangspunt heeft genomen.

18. Naar het oordeel van de rechtbank bestaan er niettemin concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van het door het BMA gegeven advies. Deze twijfel komt voort uit de beperkte reikwijdte van de vraagstelling die verweerder aan het BMA heeft voorgelegd die er in feite louter op neerkomt of behandeling van psychiatrische ziekten in het algemeen in Turkije mogelijk is en of eiser in staat is om te reizen. Aan het BMA is echter niet de vraag voorgelegd of het, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, niet alleen mogelijk maar ook verantwoord is te achten om te reizen. Het ontbreken van een antwoord op deze vraag klemt te meer in een geval als het onderhavige waarin te voorzien is dat reizen naar het land van herkomst een negatieve invloed zal hebben op de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze vraag ontbreekt dan ook ten onrechte in de door verweerder opgestelde criteria die ten tijde van belang in onderdeel B1/4.1.1 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 met betrekking tot de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 waren opgenomen. Anders dan verweerder heeft gedaan, dient deze bepaling aldus te worden uitgelegd, dat onderzocht dient te worden of reizen naar het land van herkomst voorzienbaar zal leiden tot schade aan de gezondheid van de betrokken vreemdeling en zo ja, of en in hoeverre een dergelijk effect aanvaardbaar is te achten. De rechtbank is aldus van oordeel dat verweerder met de gehanteerde vraagstelling een te beperkte uitleg heeft gegeven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vc 2000.

19. Tegen de achtergrond van het voorgaande heeft verweerder niet onderkend dat de behandelend psychiater bij brief van 30 augustus 2007 in reactie op het BMA-advies van 16 juli 2007 heeft aangegeven dat er een verergering van de klachten is opgetreden, dat patiënt nu radeloos is en dat hij bang is voor gedwongen terugkeer naar Turkije. Verder acht de behandelend psychiater het waarschijnlijk dat de psychiatrische schade zal toenemen ondanks de verkrijgbare psychiatrische behandeling in Turkije. De in de brief genoemde verergering van de klachten in combinatie met het aangeduide aspect 'psychiatrische schade' had verweerder aanleiding moeten geven de genoemde brief voor te leggen aan het BMA voor een aanvullend advies. Zoals het advies er lag was het op een belangrijk punt onvolledig. Door geen aanvullend advies te vragen heeft verweerder in de besluitvorming niet de vereiste zorgvuldigheid in acht genomen.

20. Dat de voorzieningenrechter in zijn uitspraak van 17 december 2007 heeft geoordeeld dat het op de weg ligt van eiser om ervoor te zorgen dat de behandelend psychiater aangeeft op grond van welke bevindingen deze tot zijn conclusie is gekomen, doet naar het oordeel van de rechtbank aan het voorgaande niet af. Waar het om gaat is, dat een behandelend medisch specialist een duidelijke opvatting kenbaar maakt over een aspect dat van wezenlijk belang is voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en waarover verweerders medisch adviseur zich niet heeft uitgelaten. Voor zover daarbij onduidelijkheid zou bestaan over de bevindingen waarop de behandelend medisch specialist tot zijn conclusie is gekomen ligt het naar het oordeel van de rechtbank voorts primair op de weg van verweerders medisch adviseur om zich daarover met de behandelend medisch specialist te verstaan. Het interpreteren van degelijke bevindingen is immers voorbehouden aan personen die beschikken over de vereiste medisch(e) (specialistische) deskundigheid.

-
21. Het voorgaande brengt de rechtbank tot de conclusie dat het bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en mede daardoor niet kan worden gedragen door de motivering die eraan ten grondslag is gelegd. Het bestreden besluit komt derhalve voor vernietiging in aanmerking wegens strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 van de Awb.
22. Verweerder zal opnieuw dienen te beslissen op het door eiser gemaakte bezwaar tegen de primaire afwijzing van zijn aanvraag. De rechtbank ziet aanleiding daartoe een termijn van tien weken te stellen. De rechtbank ziet tevens aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, vijfde lid, van de Awb een voorlopige voorziening te treffen, inhoudende dat uitzetting achterwege blijft totdat opnieuw op eisers bezwaar zal zijn beslist.
23. De rechtbank acht termen aanwezig verweerder te veroordelen in de door eiser gemaakte proceskosten. Deze kosten zijn met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht en de daarbij behorende bijlage begroot op in totaal € 644,00 voor kosten van door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand:
- 1 punt voor het indienen van een (aanvullend) beroepschrift;
  - 1 punt voor het verschijnen ter zitting;
  - waarde per punt € 322,00;
  - wegingsfactor 1.
24. Tevens zal de rechtbank bepalen dat door de Staat der Nederlanden aan eiser het door hem gestorte griffierecht ad € 143,00 dient te worden vergoed.
25. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechtbank,

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen tien weken na de datum van deze uitspraak een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- verbiedt verweerder eiser uit Nederland te verwijderen totdat opnieuw op eisers bezwaar is beslist;
- gelast de Staat der Nederlanden aan eiser te vergoeden het door hem gestorte griffierecht ad € 143,00;
- veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten vastgesteld op € 644,00;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als de rechtspersoon die het bedrag van de proceskosten aan eiser dient te vergoeden.

Aldus gedaan door mr. A.B.M. Hent als rechter in tegenwoordigheid van G.C.A. Dingemans Wierds als griffier en uitgesproken in het openbaar op 28 april 2008.

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te s-Hertogenbosch

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

28 APR. 2008

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN 26 MEI 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(Schedeldoekshaven 100
2511 EX Den Haag)

a p p e l l a n t

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag
(Postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

verblijvende te

v e r w e e r d e r

gemachtigde: mr. C.J. Driessen,
advocaat te Beers
(Leuvert 13, 5437 AG Beers)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 28 april 2008, op diezelfde datum door de rechtbank verzonden (Awb 07/41542).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 2 november 2007, gericht tegen het besluit van 11 oktober 2007 gegrond verklaard, is het besluit van 11 oktober 2007 vernietigd, is bepaald dat de staatssecretaris binnen tien weken na de datum van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen, is verboden verweerder uit Nederland te verwijderen totdat opnieuw op het bezwaar van verweerder is beslist en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 De beschikking van 11 oktober 2007 had betrekking op het bezwaar tegen het besluit van 27 juli 2007 waarbij de aanvraag van verweerder tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking verband houdend met "medische behandeling" is afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in het navolgende verwoorden en toelichten.

2 Bestreden onderdelen van de uitspraak

- 2.1 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 18:

"Naar het oordeel van de rechtbank bestaan er niettemin concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en de volledigheid van het door het BMA gegeven advies. Deze twijfel komt voort uit de beperkte reikwijdte van de vraagstelling die verweerder aan het BMA heeft voorgelegd die er in feite louter op neerkomt of behandeling van psychiatrische ziekten in het algemeen in Turkije mogelijk is en of eiser in staat is om te reizen. Aan het BMA is echter niet de vraag voorgelegd of het, gelet op de gezondheidstoestand van de betrokkene, niet alleen mogelijk maar ook verantwoord is te achten om te reizen. Het ontbreken van een antwoord op deze vraag klemt te meer in een geval als het onderhavige waarin te voorzien is dat reizen naar het land van herkomst een negatieve invloed zal hebben op de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Deze vraag ontbreekt dan ook ten onrechte in de door verweerder opgestelde

criteria die ten tijde van belang in onderdeel B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 met betrekking tot de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 waren opgenomen. Anders dan verweerder heeft gedaan, dient deze bepaling aldus te worden uitgelegd, dat onderzocht dient te worden of reizen naar het land van herkomst voorzienbaar zal leiden tot schade aan de gezondheid van de betrokken vreemdeling en zo ja, of en in hoeverre een dergelijk effect aanvaardbaar is te achten. De rechtbank is aldus van oordeel dat verweerder met de gehanteerde vraagstelling een te beperkte uitleg heeft gegeven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vc 2000."

2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 19:

"Tegen de achtergrond van het voorgaande heeft verweerder niet onderkend dat de behandeld psychiater bij brief van 30 augustus 2007 in reactie op het BMA-advies van 16 juli 2007 heeft aangegeven dat er een verergering van de klachten is opgetreden, dat patiënt nu radeloos is en dat hij bang is voor gedwongen terugkeer naar Turkije. Verder acht de behandelend psychiater het waarschijnlijk dat de psychiatrische schade zal toenemen ondanks de verkrijgbare psychiatrische behandeling in Turkije. De in de brief genoemde verergering van de klachten in combinatie met het aangeduide aspect "psychiatrische schade" had verweerder aanleiding moeten geven de genoemde brief voor te leggen aan het BMA voor een aanvullend advies. Zoals het advies er lag was het op een belangrijk punt onvolledig. Door geen aanvullend advies te vragen heeft verweerder in de besluitvorming niet de vereiste zorgvuldigheid in acht genomen."

2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 20:

"Dat de voorzieningenrechter in zijn uitspraak van 17 december 2007 heeft geoordeeld dat het op de weg ligt van eiser om ervoor te zorgen dat de behandelend psychiater aangeeft op grond van welke bevindingen deze tot zijn conclusie is gekomen, doet naar het oordeel van de rechtbank aan het voorgaande niet af. Waar het om gaat is, dat een behandelend medisch specialist een duidelijke opvatting kenbaar maakt over een aspect dat van wezenlijk belang is voor de toepassing van artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en waarover verweerders medisch adviseur zich niet heeft uitgelaten. Voor zover daarbij onduidelijkheid zou bestaan over de bevindingen waarop de behandelend medisch specialist tot zijn conclusie is gekomen ligt het naar het oordeel van de rechtbank voorts primair op de weg van verweerders medisch adviseur om zich daarover met de behandelend medisch specialist te verstaan. Het interpreteren van degelijke (dergelijke?;

gmhh) bevindingen is immers voorbehouden aan personen die beschikken over de vereiste medisch(e) (specialistische) deskundigheid.”

- 2.4 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris vitiesert ook de rov.'s 21 tot en met 24.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1 Ingevolge artikel 17, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, indien het een vreemdeling betreft voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.
- 3.2 In het oorspronkelijk wetsvoorstel voor de Vw 2000 was de hier aan de orde zijnde vrijstellingsgrond ruimer geformuleerd. Een aanvraag zou volgens het oorspronkelijke ontwerp niet worden afgewezen wegens het ontbreken van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf als de aanvraag betrekking zou hebben op een vreemdeling aan wie verlening van zorg in Nederland medisch noodzakelijk is. De aanscherping is het gevolg van een amendement van diverse kamerleden. Blijkens de toelichting op dit amendement strekt het amendement ertoe het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf slechts niet tegen te werpen indien de vreemdeling niet terug kan reizen.

Zie:
- TK, 1999-2000, 26 732, nr. 38.

- 3.3 In onderdeel B1/4.1.1 Vc 2000 is met betrekking tot de hier aan de orde zijnde vrijstellingsgrond opgemerkt, voorzover te dezen van belang, dat voor deze vrijstelling beoordeeld dient te worden of de vreemdeling in staat is te reizen naar zijn land van herkomst of bestendig verblijf en in staat kan worden geacht daar de behandeling af te wachten van een door hem in te dienen mvv-aanvraag. .
- 3.4 In het departementale dossier bevindt zich een brief van de behandelend psychiater van 5 april 2007, waarin wordt gerapporteerd dat verweerder een alleenstaande man is die in 1989 voor het eerst naar Nederland kwam en die altijd heeft gewerkt als ijszervlechter in de bouw.

Uit de zich in het dossier bevindende gegevens blijkt overigens dat verweerder in december 1991 in Amsterdam is geregistreerd, komende uit Turkije. In november 1994 is verweerder met onbekende bestemming vertrokken. In oktober 2001 is hij weer opnieuw geregistreerd. Niet is bekend waar verweerder toen vandaan kwam. Uit het paspoort van verweerder dat

zich in kopie in het dossier bevindt blijkt in ieder geval dat de Duitse ambassade in Ankara in 2001 aan verweerder een visum heeft verstrekt.

De behandelend psychiater vermeldt in zijn brief van 5 april 2007 voorts dat verweerder psychisch gedecompenseerd is. Hij is radeloos en wanhopig en onzeker over zijn verblijf. Gesteld wordt dat hij zich met veel pijn en moeite heeft aangepast en zich volledig heeft georiënteerd op de Nederlandse maatschappij. Zijn situatie is – aldus nog steeds de behandelend psychiater – schrijnend en bedreigt zijn psychiatrische stabiliteit. Gedwongen terugkeer zal hem alleen maar nog verder schaden.

- 3.5 Blijkens het aan de beoordeling van de aanvraag ten grondslag liggende BMA-advies van 16 juli 2007, heeft de BMA-arts beoordeeld of verweerder één of meer medische klachten heeft. De arts heeft zich uitgelaten over de aard van de klachten, zich daarbij baserend op onder meer de informatie die bij brief van 28 juni 2007 door de behandelend psychiater is verschaft. Aangegeven is tevens dat verweerder ter zake van zijn klachten onder behandeling staat. Bovendien is ingegaan op de aard van de behandeling. Tevens is aandacht besteed aan de vraag of dergelijke klachten in het land van herkomst of het land waarnaar verwijdering zal plaatsvinden worden behandeld. Op de vraag of het uitblijven van de behandeling zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn is geantwoord dat uit de correspondentie van de behandelaar niet blijkt, dat er bij uitblijven van psychiatrische behandeling sprake is van een medische noodsituatie op korte termijn. Ten slotte is aangegeven dat verweerder kan reizen met gangbare vervoermiddelen, doch dat er wel aanwijzingen zijn dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is. Gedurende de reis dient verweerder te worden begeleid door een psychiatrisch verpleegkundige, aldus de BMA-arts.
- 3.6 In het bezwaarschrift van 7 augustus 2007 is opgemerkt dat sprake is van een medische bijzondere (nood-)situatie en dat nadere medische bescheiden ter zake zullen worden nagezonden. Bij brief van 5 september 2007 is vervolgens een brief van 30 augustus 2007 van de behandelend psychiater ingebracht, waarin is gesteld dat een verergering van klachten is opgetreden, dat verweerder “nu” radeloos en wanhopig is en dat hij bang is voor gedwongen terugkeer. Gesteld wordt dat men slechts kan gissen naar wat er zal gebeuren bij gedwongen terugkeer, maar dat het waarschijnlijk lijkt dat de psychiatrische schade zal toenemen, ondanks de verkrijgbare psychiatrische behandeling in Turkije. Verweerder is – zo stelt de behandelaar – de veertig al gepasseerd, heeft hier een volledig en bevredigend privé- en sociaal leven, voelt zich hier helemaal thuis en weet zich omringd door een steunstelsel van vrienden, kennissen en steunende instanties. Volgens de behandelaar zal een psychiatrische behandeling in Turkije dat niet kunnen repareren.

- 3.7 De staatssecretaris heeft geen aanleiding gezien in het licht van laatstgenoemde brief opnieuw advies aan het BMA te vragen.

Terzijde wordt naar aanleiding van de gestelde sociale oriëntatie op Nederland opgemerkt dat uit eerder bedoelde gegevens ontleend aan de basisadministratie persoonsgegevens blijkt dat verweerder gehuwd is en dat zijn vrouw niet hier te lande is ingeschreven.

- 3.8 De rechtbank heeft miskend dat in de combinatie van de op de aan het BMA gestelde vragen gegeven antwoorden is te lezen dat – onder voorwaarden – de reis naar het land van herkomst niet onverantwoord is te achten. Niet valt in te zien waarom de staatssecretaris zich niet op het BMA-advies had mogen baseren. Het advies is niet wezenlijk anders ingekleed dan de vele adviezen waarover uw Afdeling zich inmiddels heeft uitgelaten.
- 3.9 De staatssecretaris is derhalve van oordeel dat in het licht van de gestelde vragen en de daarop gegeven antwoorden niet is uitgegaan van een te beperkte uitleg van artikel 17, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000, zulks mede bezien in het licht van de geschiedenis van deze vrijstellingsgrond.
- 3.10 In aanvulling op het hiervoor gestelde wordt nog opgemerkt dat het handhaven van het mvv-vereiste en het gevolg geven aan een beschikking waarbij een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning wordt afgewezen vanwege het ontbreken van een machtiging tot voorlopig verblijf in veel gevallen geen positief en veelal zelfs een negatief effect zal hebben op het welbevinden van een vreemdeling. Die heeft immers zijn zinnen gezet op verblijf en het is niet onlogisch dat het niet krijgen van een verblijfsvergunning die men graag wil hebben in voorkomend geval een negatieve invloed kan hebben. Dat echter is op zichzelf niet voldoende om te concluderen dat een reis naar het land van herkomst in het licht van de gezondheidstoestand van de betrokkene niet verantwoord zou zijn te achten.
- 3.11 Waarop de rechtbank de door de rechtbank voorgestane uitleg/uitwerking van de vrijstellingsgrond als bedoeld in artikel 17, lid 1, aanhef en onder c Vw 2000 baseert is niet geheel duidelijk. Voorzover de rechtbank zou eisen dat op voorhand exact en meetbaar in kaart moet worden gebracht wat de mogelijke effecten zijn van terugkeer, moet worden opgemerkt dat aldus een niet werkbaar kader in het leven wordt geroepen. Overigens moet niet uit het oog worden verloren dat het bevestigend antwoord op de vraag of verweerder kan reizen, zoals hiervoor reeds uiteen is gezet, niet ongeclausuleerd is.
- 3.12 Omdat in de brief van 30 augustus 2007 van de behandelend psychiater geen aanknopingspunten te lezen zijn voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het BMA-advies was er, anders dan de rechtbank overweegt, geen aanleiding die brief

voor te leggen aan het BMA voor een aanvullend advies. De brief van de behandelend psychiater gaat er kennelijk ook van uit dat psychiatrische behandeling in Turkije mogelijk is. De conclusie dat – kort gezegd – niet is gebleken dat bij het uitblijven van psychiatrische behandeling een medische noodsituatie op korte termijn zal ontstaan wordt in de brief van de behandelend psychiater niet met kracht van argumenten bestreden. Dat verweerder kan reizen wordt evenmin bestreden. De enkele mededeling dat sprake is van een verergering van klachten is geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het BMA-advies. De behandelend psychiater brengt in de brief van 30 augustus 2007 als zijn persoonlijke opvatting naar voren dat waarschijnlijk is dat de psychiatrische schade zal toenemen, overigens zonder veel nadere toelichting. Het komt met regelmaat voor dat behandelaars – vanuit hun positie bezien overigens niet onbegrijpelijk – een andere opvatting huldigen met betrekking tot de vraag of het in het licht van de gezondheidstoestand van de patiënt verantwoord is terug te reizen naar het land van herkomst om aldaar een machtiging tot voorlopig verblijf aan te vragen en de beslissing daarop in het land van herkomst af te wachten. De behandelaar echter heeft een specifieke positie ten opzichte van zijn patiënt. De belangen van de patiënt zullen in de ogen van de behandelaar veelal prevaleren. Indien moet worden aangenomen dat in casu verschil van mening bestaat tussen de behandelaar en de arts van het BMA over de vraag of het verantwoord is te reizen – dat daarvan sprake is blijkt niet, althans niet expliciet – heeft te gelden dat deze omstandigheid op zichzelf niet leidt tot de conclusie dat het door het BMA verrichte onderzoek onzorgvuldig of onvolledig zou zijn geweest, dat het BMA niet tot de door hem getrokken conclusies heeft mogen komen en dat de staatssecretaris de beschikking niet op het desbetreffende advies heeft mogen baseren.

Zie:

- ABRS 2 november 2005, JV 2005, 473;
- ABRS 4 juli 2006 (200602092/1; **bijlage 2**);
- ABRS 25 juli 2006, JV 2006, 351.

- 3.13 De staatssecretaris is, anders dan de rechtbank, van oordeel dat het BMA-advies, zoals het er lag, niet op een belangrijk punt onvolledig is, nu de brief van 30 augustus 2007 geen concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van dat advies bieden. Er is derhalve evenmin een zorgvuldigheidsnorm geschonden door die brief niet aan het BMA voor te leggen en niet om een aanvullend BMA-advies te vragen.
- 3.14 Op zichzelf geldt vanzelfsprekend dat het oordeel van de voorzieningenrechter in een uitspraak op een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening in de bodemprocedure geen bindende kracht heeft. De voorzieningenrechter heeft echter terecht beslist dat verweerder meer duidelijkheid had moeten verschaffen dan is verschaft. Zolang die duidelijkheid niet is verschaft, is er onvoldoende aanleiding om

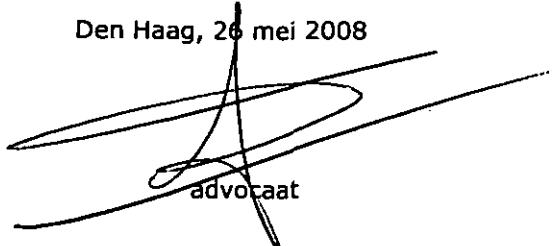
tot uitgangspunt te nemen dat er desalniettemin concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het BMA-advies.

- 3.15 Overigens zij opgemerkt dat in de verklaring van 18 oktober 2007 die hangende beroep is ingebracht evenmin concrete aanknopingspunten als hiervoor bedoeld zijn te lezen. Ook de brief van 27 november 2007 roept, zoals de voorzieningenrechter kennelijk ook van mening was, vragen op. Overigens is deze brief niet te beschouwen als een nadere toelichting op de medische situatie ten tijde van het bestreden besluit, doch – als de inhoud daarvan tot uitgangspunt moet worden genomen – als een beschrijving van een situatie die na het bestreden besluit is ontstaan. Die brief kan derhalve geen ondersteuning vormen voor de conclusie die de rechtbank in de bestreden uitspraak heeft getrokken.
- 3.16 Uit het voorgaande vloeit voort dat de rechtbank ten onrechte heeft aangenomen dat er concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het BMA-advies bestaan. Dergelijke aanknopingspunten ontbreken in de visie van de staatssecretaris. Uit de combinatie van vragen en de daarop gegeven antwoorden kan niet worden afgeleid dat de strekking van artikel 17, lid 1, Aanhef en onder c Vw 2000 zou zijn miskend. Van een onzorgvuldige besluitvorming is geen sprake geweest. De rechtbank heeft het besluit van 11 oktober 2007 dan ook ten onrechte vernietigd.

4 Conclusie

- 4.1 Uit het voorgaande vloeit voort dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot ongegrondverklaring van het bij de rechtbank ingediende beroep.

Den Haag, 26 mei 2008

advocaat

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009743
referentie	IND-9507.18.4006